

K·MEO

PERSONATGES UNIVERSALS

Don Manuel García-Castellón y García-Lomas

Me niego rotundamente a que éstas, mis palabras, sean traducidas a dialecto alguno. El encabezado indica perfectamente mi nombre y apellidos pero no así mi rango. Soy Juez Titular del Juzgado número seis de la Audiencia Nacional, así que ojo.

Cargo a la derecha los dos huevos, de ahí quizá mi evidente tendencia a todo lo que es diestra, pero también hay en mi inclinación, una vertiente moral o religiosa quizá. Estoy de parte de los buenos. Así de fácil. Ni política ni nada, lo mío es personal. Me gusta la gente honesta. Como Pinochet al que me negué a procesar. Sólo faltaría, un general de misa diaria como nuestro Generalísimo, procesado.

Creo sinceramente también en la

inocencia de Ignacio González al que un mal juez un tal Eloy Velasco quiso enchironar y lo hizo hasta que un servidor substituyó al antedicho juez y lo liberé a los pocos meses con una buena rebaja en la fianza. Y así he seguido en mi cruzada particular a favor de los buenos como su mismísima majestad el Rey de España don Juan Carlos II a quien algunos malos españoles han querido deshonorar. Dios les confunda y si puedo yo mismo me encargo.

Ni que decir tiene que mis tareas laborales han sido solicitadas siempre por lo mejor de lo mejor en la política española: Aznar, Rajoy y descendientes. Jamás me prestaría a cumplir un encargo hecho por los traidores que han usurpado el gobierno de nuestro país. Por nada del mundo caería tan bajo. Yo

sólo perjuro a favor de los buenos.

Últimamente estoy enfascado en uno de los crímenes más injuriosos jamás cometidos, el llamado Proceso Catalán. He metido ahí los cinco sentidos y juro que no se me van a escapar. Cueste lo que cueste. Cuando se trata de atajar el cáncer, se precisa cirugía y de la gorda y después quimioterapia y después, entierro. De momento ya he pedido a la Guardia Civil que me busque algún muerto no identificable y por Dios que se lo cargo a Puigdemont y a los terroristas del tsunami.

Sé que a algunos mi tarea no les parece bien. Que se jodan. Son anti españoles y yo me cago en los anti españoles. Bueno, Arriba España, coño!

GARSA PROSTÀTICA

CURSES SENSE SENTIT

Rita Patiño, de Chihuahua a Kansas

Fa un parell de dies els diaris parlaven d'una dona de mitjana edat francesa que caminava per l'autopista de Tarragona. Venia –sense saber-ho– d'un centre sanitari francès (Saint-Laurent-du-Pont). Una caminada. La dona estava ben despistada i encara no es coneixen les raons de la passejada. La família està avisada i contenta. Passaran a recollir-la.

Rita Patiño, pertany al poble Raramuri (corredora a peu) del nord de Mèxic. Un dia se la van trobar en una església de Kansas. Estava cansada i no era per menys. Havia fet 2.373 quilòmetres. Sap greu de dir, però Kansas no és un bon lloc per anar d'excursió. És, entre altres coses, la capital mundial dels Cowboys i voten a Trump.

De manera que mentre els Mossos catalans en poques hores identificaven a la fugitiva francesa, els americans han tingut a la Rita dotze anys tancada en un psiquiàtric. Per no parlar anglès ni tenir cotxe van decidir que estava malalta, esquizofrènica exactament. Fins ara.

Amèrica, la del nord, pots anar-hi si vas per la costa, però quan gires a la dreta i comences a endinsar-te cap a l'interior, la cosa està fotuda. Tenen diners, petroli, moltes banderes i moltes armes, però l'atenció primària de salut va escassa i la intel·ligència també. Que això passi a la Xina, passa, però als EUA no deixa de tenir gràcia i demostra fins a quin punt el progrés és pura fatxada. Cal ser molt inútil per tenir dotze anys tancada a una dona sense que ningú pensi en portar un traductor. O molt americà que també podria ser.

Més enllà, però de les mancances americanes, hi ha una pregunta a fer: per què aquesta mania d'agafar carretera i manta i posar-se a caminar?

Per molta filla del poble de les estrelles i les muntanyes que siguis, no cal caminar tant. Si la Rita tenia un problema, podia anar a l'atenció al consumidor de Chihuahua i exclamar-se. Si la senyora francesa no estava bé a la residència francesa, en tenia prou en trucar a la família. Doncs ni l'una ni l'altra. A caminar les dues. Que no s'està bé a casa?

Tant la francesa com la mexicana em recorden molt als vint mil diguem-ne atletes que s'han apuntat a la Marató de Barcelona. On van?